

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ο χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήνα.

“Ετος χ(ιλια) δεκατάσα κι’ έννενητα... τί καλά!
περισυέματα και πλούτη μάς έπησαν τὰ μισυά.

Τών θρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

“Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι’ δσαν έχω έξυπνάδα — κι’ όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και ‘στών Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Έλλάδα όλην — δίχως νάτσα κι’ έντροπήν.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
για τὰ τένα όμως μέση — δεκαπέντε και ‘σ’ό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν κρατήσ — έγινε συνδρομητής,
κι’ όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θά τόν φάη παύο φειδ.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ’ εθέτας ποτε έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δωκάρα.

“Εβδόμη ‘Οκτωβρίου κι’ είκοστή,
Κυβέρνησις τρώνει σπασιτή.

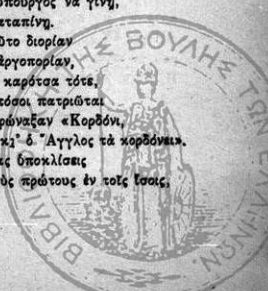
Δεκαπέντε και τρακόσα
κι’ ή ‘Έλλάς σμιρτά γελθουα.

Φαυσιουλής και Περικλέτος
ό καθένας νέτος ακίτες.

Π. Καί τέλος πάντων έγινε;
Φ. Δέν ξέρω, Περικλέτο.
Π. Δέν υποθέτας τίποτα;
Φ. Βεβαίως υποθέτω.
Π. Πάλι μου είσαι πρόβλημα, βρέ μασκαρά, και γρίφος.
Φ. Σου έμιλω, βρέ Περικλή, με τής «Πρωτας» θρος.
“Στήν πόλιν διεβίβατο κι’ έφώναξε καθεις
πώς ο Τρικούκης έβωσε παραίτησιν εθδδς,
έκ τούτων δέ υπέθεσαν ο μέγας Ναπολιέων
πώς ο Τρικούκης άφησε τήν έξουσίαν πλιέον.
“Όπότεν δέ ο Βασιλεύς, ‘σ’α νόμιμα υπέικων,
τόν τροπαιοχον Θεωδωρην εκάλεσε κατ’ οίκου,
τότε ο Πρωτοκάθεδρος, έλιθον εις τό Παλάτι,
υπέθεσε καθ’ έαυτον πώς ίσως τρέχει κάτι.

“Όταν δέ πάλιν, Περικλή, ο ‘Αναξ τών ‘Ελλήνων
έμπρός ‘σ’όν λαοπρόβλητον τήν κεφαλήν του κλιών,
του έβωσε τήν έντολήν Κυβέρνησιν να κάνη,
μόλις και τότε’ έπίστευσε ο νοος του Δεληγγιάνη
πώς προσεκλήθη δληθδς Πρωτοπουργός να γίνη,
κα! άρχισο σιγά σιγά να ξεροκαταπινη.
Κι’ έγήτησε τριήμερον προς τουτο διοριαν
και πάραυτα τήν έλασε χωρίς άργοποριαν,
κι’ ο Θεωδωράκης έφυγε με τήν καρδουσα τότε,
άλλά τόν είδαν καθ’ οδόν καρπόσοι πατριώται
και τόν έζητωκραύγασαν κι’ έφώναξαν «Κορδών,
μαρρ’ είναι νότα ‘σ’α βουνα κι’ ο ‘Αγγλος τὰ κορδώνια.
Κι’ έκτελος έχαιρέτησε με τούσας υποκλισας
κι’ εκάλεσε ‘σ’ο σπητι του τούς πρώτους έν τούς ίσοις,

κι' άμέσως έλοι έτρεξαν με τόσο βογγητό κι' ό Θεωρής κρυφά κρυφά τούς είπε τό και τό, και τότε κάπως άρχισε καθώς να υποθέτη για τό Χαρτοφυλάκιον πός γίνεται μελέτη. Κι' ή τρέτη ήμέρας 'πέρασαν κι' ό Θεωρής άκόμα, ούκ ήν φωνή κι' άκρόσι από κανένα στόμα, κι' ό Βασιλεύς άδημονεί και δός του πήγαιν' έλα, κι' άπ' τό Τατό έρχεται και 'στην κορφή κανάλα.

Μά ήλθε και τό Σάββατο κι' έπέρασε και τούτο κι' ό Βασιλεύς, βρέ Περικλή, πολύ συνοφρυωτο, και ήλθε κι' ή Κυριακή κι' έπέρασε κι' έκεινη κι' ό Βασιλεύς έπρόσμενε τί διάβολο θά γίνη, μά κι' ή Δευτέρα έρχεται και σάν πουλι πετζ. ό Θεωρής τούς 'Υπουργούς άκόμη μελετζ. άλλα κι' ή Τρίτη άρχισε να 'γλυκοζημερώνη και τότε κι' ό Βασιλεύς έφώναζε «Κορδόν». Τήν δε Τετάρτην, Περικλή, περι τό μεσημέρι προσήλθεν ό Θεωδωρος με 'Υπουργούς άσκέρι, και παραθύρων και θυρών έρμητικώς κλεισμένων τόν μέγαν δρκον έρωσε τόν καθιερωμένον, και τόν Μεγαλειότατον και πάντα βεβαιώνει πός τώρα τό Ρωμαϊκό θά πάη σάν Κορδόν. 'Αλλ' έρωσε έστειλε παρών έκει κι' ό Μυταράς κι' έβλεπε τά γενόμενα κι' αυτός ό φουκαράς, κι' έκούνα τό κεφάλι του κι' έστάναζε κι' έπόνει και μόνον από μέσα του έφώναζε «Κορδόν».

Κι' άπου τόν δρκον έβωσε καθ' έλην την έντέλειαν άμέσως έλ' οι πετινοί κι' έβω και 'στην Δεκέλειαν μά ένα οζόν λαρρυγισιόν Κορδόν εν έκακάρισαν κι' οι δοολοί κι' οι έλεούθροι άπό χαρά 'λαγτάρισαν, κι' έγλόκανε και ό καιρός και τό φτωχό Ρωμαϊκό, και σάν πεπόν έγινε, βρέ Περικλή, μουλκίκο.

II. Και τέλος πάντων έχομεν Κυδέρησην; Φ. Δέν ξέρω....

εις την «Πρωταν» διάδοσε να 'δης τά περαιτέρω. 'Αλλά για να παραιτηθώ ό πριν Πρωθυπουργός εκ τούτου καταφαίνεται εις πάντας έναργως πός έχει ό Θεωδωρος την πλειονοψηφίαν και τώρα οι Τρικουμικοί θα πάθουν άπογίαν. Και για να βάλουν την 'Εληθ' στο ζυδί και 'σε' άλάτι κι' ό Κορδονάτος ό μακρός να πάη 'στο Παλάτι, σημαίνει πός ό Βασιλεύς τούς χωρατάδες άφισε και Σόμβουλον τόν Θεωρην να κάρη άπεράσισε. Και για ν' άκούσι να βρωμού τών περην χορτάτων χωτά του Βαρελιθ τάγαθά έπέρασαν τά πρωτα, και για να τρώγη σήμερα ό Βαρελιθς φάβα αυτό θά 'πη πός σίγουρα διώσαν τόν Κάδδα, και για να διορίζεται ό κάθε Κορδονάτος μού φαίνεται πός κυβερνά ό Θεωρής τό κράτος. II. Λέγε, μωρέ, και μ' έσκασες...

Τι να σου 'πώ, κασσιθ; έγω δέν ξέρω τίποτα, ό κόσμος διαδίδει. II. Τό 'Υπουργειον έγινε;

Βεβαίως δίχως άλλο, έν τούτοις όμως, Περικλή, άκόμη άμφιβάλλω.

II. Γιατί, βρέ, τόν άνήξερο και τόν κουτό μού κάνεις; Φ. Κατήγησα Πυρρωνιστής καθώς ό Δεληγιάννης... άλλ' όμως ταύτης της Σχολής και οθ θα κάρω μύστην, να υποθέτης πάντοτε χωρίς να δίδης πσίον. Βλέπε τά πάντ' άμφιβολα καθώς τόν Θεωρην... εις έλα τό ένδέχεται, τό ίσως, τό 'μπορει... τό 'Υπουργειον έγινε ως λέγεται 'στα πλήθη... καθάπερ διαδίδεται, καθά διεδρουλήθη... μεταχειρίζου σχήματα στρυφνά και μεπερδμένα, τά πάντα πιθανότατα, πλην βέβαιον κανένα. Τιοιουτρόπως άρχισε τά πράγματα να κίνησι κι' έν μόνον έχει βέβαιον, τό ζύλο πού μού δίνεις. II. Λοιπόν δέν έγινε, μωρέ;

Φ. 'Ιως... 'μπορει... θαρρώ... ως πλέον τι τού πιθανού τό πράγμα θεωρώ...

II. Δέν έγινε;

Φ. Προς τό παρόν κανεις δέν άμφιβάλλει...

II. 'Όρος, λοιπόν, Πυρρωνιστή, καμπέσαι 'στο κεφάλι.

Καντάδες 'Υπουργών μ' ήχον ταχόν κι' άργέν.

('Ο Φασουλής κι' ό Περικλής, οι δύο λαοπίλνοι, με όργανα διάφορα τραβούν 'στον Δεληγιάννη.)

Φ. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, Θεωδωράκη, Θεωδωρή... βγάλε μας κανένα λόγο και μήν κίνησι τόν βαρό. Τώρα ποδαβλες μεγάλη σακαράκα μες 'στη μέση έλα δώσε μας ρουφετζα και καμμία φαροθόλι... Σε τιμομεν, οθ όνοτομεν και οι δύο μας μαζ'... εις τόν άπαντα αίωνα ό Θεωδωρος να ζή.

II. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, Θεωδωράκη κοτσονάτε, φαροθόλι ζηλερμένη, Σακαράκα Κορδονάτε. Και οι δόσ μας περπατομε με παπούτσια τρυπημένα, και την φτώχεια μας γνωρίζεις και τά χάλια μας τά ζέρεις... ήλθες κι' έλαμφε ό κόσμος κι' έφωτισθησαν για σίνα τ' 'Αναφρώτικα, τό Κάστρο, κι' ό γνωστός 'Αη-Σιδέρης.

Φ. —'Ηλθες κι' έλαμφε ό κόσμος κι' ή Αλλη των 'Ανακτόρων κι' έσαλιέθ' ή Συμμαχία των τριών Αδικοκρατόρων. 'Υπουργός έπι τών δουλων τό σπαθί 'στα χέρια πέρονει κι' έλ' ή άύσι σε τρομάζει, μά κι' έγω σε παρατρέμω... όπου μάς βρωμιά μπαρουτί μία χαρά τά καταφέρνεις με τά ήξεις ούκ άφήξεις και οθ θήξεις έν πολέμω.

II. 'Ηλθες κι' έλαμφε ό κόσμος, Ναπολέων Θεωδωρή... να! ρουκίνασι, να! κουμπούρας, να! ζουράδες και χοροί. Κάθε τόσο σήκωνε μας εις τό πδθ άρον κι' όλονν τό Βερολίνου τό Σινδέρτον κοπάνα... ήλθες κι' έπιασε τρομοουλα τόν Σταμπούλωφ τόν Βουλγάρω και ό διάολος τού 'πηρε τόν πατέρα και την μάνα.

Φ. —Πρόβαλε 'στο παραθύρι, κι' οι πιστοί σου Βουλευτά, σοι έρχονται άπ' έξω τροπατοχειοι κνηταί,